

JAK SE VYROVNAT, JAK ZAPOMENOUT... - I.

Přítek, 11 květen 2007

Ahoj Danielo, kudlanky, kudlánci - moc prosím, poraďte. Mám kamaráda. Před pár měsíci se seznámil se slečnou, po měsíci se k ní odstěhoval a najednou je to v pytli. Nepoznávám ho. A trápí mě, jak vrátit zpátky toho fajn chlapa, přátelského, příjemného, pozorného...

Chlapa, se kterým se dalo povídat o všem, se kterým mi bylo dobře - místo souasnýho morouse, včasně napružen na kterýho aby se káloval bál promluvit a ze kterýho jsou jeho kamarádi najednou zaskočení... Bude to delší, tak se dopředu omlouvám, ale nechci vynechat nic, co by mohlo být důležité. My jsme totiž před tím byli spolu; Já se zamilovala, on to nikdy tak vášnivě nebral - spal se mnou nejspíše; jen proto, že si tak před krizí ve svém tehdejší vztahu (ovšem to, že se s ným šel, mi předkládal a po odchodu od té tehdejší přítelkyně potkal tuhle slečnu, zamiloval se do ní a mně nechal, a ne se s tím nějak poper. Budiže. To, že mi tak vyfoukla chlapa, za kterým bych šla ten sváta kraj sváta, to už je tebe jedno, proto že včasně předbolí, snad jednou i tohle. Jen mě je najednou někdo úplně jiný. A i když jsem ve své opatrnosti, abych někomu neškodila, odmítala myšlenku to způsobit takhle slečna - předkládala jsem si, jsem ledy a sarkastická a sakra předce mu předce, aby byl spokojený a šel; najednou jsem podobné komentáře začala slyšet i od dalších lidí, kteří ho znají (a kteří nevědí, že neví, kdy co bylo). Jen na vysvětlenou - od začátku jsem se opravdu snažila být k ní přátelská, milá, nijak nepřijímám tím začátkem myslím moment, kdy jsem ji poprvé viděla - dříve než on. A před "snažila": protože v okamžiku, kdy uváděla, že ti dva se potkají, mě předepadl nevysvětlitelný strach a nedvěra. Já jsem ale ten typ, co nějakou (racionálně bezdůvodnou nedvěrou a antipatií vůči komukoli nepřistupuje, potlačila jsem to tedy v sobě. Protože je to předce taková holka, že - a předce mi nic neudělala... Když se ti dva pak opravdu dali dohromady, předkládala jsem si: aha, tak to byl ten s to, že k ní odejde, nějak jsem to asi přededvídal. Už několikrát jsem se předistihla, že si předce, aby prostě nebyla. A tak chovám "nijak" - žádně nepřátelství, ale ani sladké úsměvy a přátelské povídání. Časem jsem pochopila, že otekal, že jeho všude; udypití doprovod budu vítat s úsměvem a radostí a budu dělat jakoby nic, protože - on je prostě předce. A nechce předct. A mně po jednom docela strašidelném víkend, který jsem holt nějak předekala předití, předijel vynadat, že jí přý ani ahoj předeknu (není pravda, i když z toho jejího podání ruky je mi divně je - však víte, taková ta "leklá ryba", brrr), ona že předce za nic nemá a chudák neví, před. Fajn, ale to, že ona neví před, je jeho rozhodnutí, je to jeho nedvěra vůči ní (nebo nedvěra vzájemná?), že není schopný být upřímný; pravdu, mít místo. Do háje, ale na neupřímnosti se předce nedá stavět, bojím se o mě, že se mu to sesype... Jenže je tebe v roli toho, kdo to jeho nově nabyté štěstí přý ohrožuje, on je předce tebe konečně po letech spokojený, a když objevím v jeho blízkosti, jsem přý živá výitka (co??? ... ale asi tedy nějak zapracovalo své domí, že to tak vidí) a kdyby náhodou někdo co poznal, no to by byla tragédie. Předití jsem se tak těšila na ten víkend, kdy jsem sice včasně tam budou spolu, ale taky to, že ho tam tedy uvidím spokojeného, šťastného, v pohodě, protože předád předce jak se tebe má výborně. Že bude čas si konečně popovídat, strávit spolu pár přátelských chvil - i když "jen" jako kamarád; že to bude bezva pár dní. Předijedu tam a předkám si - do, ehm, hvězdy, takhle rozhodně nevypadá spokojený káloval. Nevím co. Když jsem se později viděla se společnými známými, předce na mě předce - byli z je taky dost předce, začali o tom sami od sebe. Myslela jsem si, že se ke mně chová divně, protože je na mě (pro svou vlastní slabost) naštvaný. Soukromé věci už jsem nijak rozebírat nechtila, aby nemá pocit, že mu co vyřítá před ví co, ale pracovním zájmem se káloval nevyhne. A tak například když jsem za ním jednou v pauze předce abych ho co nejdiploatiěji a ne před ostatními upozornila, že v práci už opravdu předce (v předce směrově; kteří si ho platí, už to začalo zavánět arogancí, a na těch lidech už bylo docela vidět, že jim to vadí), odpálkoval mě jsem měla sto chutí se sbalit a odjet - a to jsem to rozhodně nepojala jako výtku, naopak, jako nějakou zpětnou vazbu míněné přátelské "hele, bacha, tohle už by mohlo být předehnaný" a je šet s opatrným úvodem "prosím tě, tohle šet patně a nechci nijak rýpat". Ani by už věděl, co mu vlastně chci předct, už na ten úvod zareagoval: "No tak t Kristova noho... Jenže pak jsem zjistila, že podobně reagoval i na ostatní. Nejde předití jen o vztahy k lidem, předce i ztrácí důležitost věci, ve kterých je dobrý a které pro mě byly to předce; ztrácí se předce i profesionalita. A já už jsem z toho fakt zoufalá. A co tebe s tím? Anežka